

26 Μαρτίου 2013

Διάκο-Διονύσιος Φιρφιρής

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Άγιον Όρος / Ορθόδοξη πίστη](#)



Αγιορειτική Φωτοθήκη

Ω, πως διάγω αμέριμνος, τον της ζωής μου καιρόν, μετεώρως παρέρχομαι, μη εις

νουν βαλλόμενος, τας πολλές αμαρτίας μου, μη του θανάτου, την φοβεράν απειλήν,

και το αδέκαστον της ετάσεως! Ω, τις με ρύσεται, πυρός αιωνίζοντος, ει μη Θεέ, μόνε Πολυέλεε, Συ οικτειρήσης με.

(Παρακλητική, Κυριακή εσπέρας, ήχος πλ. δ)

Δεν διαφέρει σε τίποτε από τα άλλα κατανυκτικά τροπάρια της Εκκλησίας μας ο ύμνος αυτός, αφού σε όλα αυτά επικρατεί το ίδιο κατανυκτικό κλίμα της μετανοίας και της μνήμης του θανάτου. Αφ' ότου όμως τον έψαλε ο μακαριστός διακο-Διονύσιος, σε μέλος αργοσύντομο ομοιάζον με καλοφωνικό ειρμό, σύνθεσις και εκτέλεσις ιδική του, έλαβε νέα μορφή. Και δεν απετέλεσε μόνον ένα απλό μελώδημα, ένα ψαλτικό δίπλα στα πολλά άλλα. Έγινε έκφρασις πνευματικής εμπειρίας και μοναχικής ανησυχίας μιας ψυχής, που είχε αρχίσει να οδεύη «από της γης εις τα άνω».

Ο π. Διονύσιος υπήρξε κορυφαία προσωπικότης στον χώρο του ιεροψαλτικού στασιδίου. Επί έτη πολλά υπηρέτησε από την θέσι αυτή και κατηνάλωσε τον εαυτό του « εν τω Οίκω του Θεού». Δεν θα ήταν υπερβολή εάν παρομοιαζόταν με καρποφόρο δένδρο που νωρίς-νωρίς μεταφυτεύθηκε στο Περιβόλι της Παναγίας, ποτίσθηκε, μεγάλωσε και τράφηκε από την αγιορείτικη παράδοσι και εν συνεχεία απέδωσε καρπούς πολλούς και γλυκείς.

Τα κατά κόσμον βιογραφικά του στοιχεία είναι ελάχιστα. Γεννήθηκε [Διαβάστε τη συνέχεια του άρθρου »](#)